

„Готово сваки премијеров наступ представља отворени мобинг“ – да парафразирам оно што је недавно рекао [Ђорђе Вукадиновић](#) . „Вучић не престаје да се издире на министре, генерале, новинаре, посланике, чак и на поједине амбасадоре“.

У Србији, као заједничкој кући, изгледа да живимо са некаквим газдом-силецијом који воли јавно да застрашује, чак да понижава. У „случају Андреј Вучић“ застрашивана је и понижавана жандармерија. У „случају хеликоптер“ застрашивана је и понижавана војска. Новинари су тако систематски мобинговани да се дуго нико није усуђивао да објави оно што је јавна ствар и што је већ знало пола Београда – да се Вучић поново оженио. Када нека јавна личност почне да поставља незгодна питања извуче му се досије и преда таблоидима – пример Саше Јанковића, коме је ископана некаква [афера из 1993. године](#) , најсвежији и најупечатљивији је пример тог метода.

Наша скупштина је, такође, слика осиноности режима, па и његовог носиоца. Опозиционих посланика који се усуђују да нешто критички проговоре нема ни десетак. Против „Београда на води“, тог личног пројекта нашег премијера, гласало је тек девет посланика, нула уздржаних – од њих 250. А опет, режим не може ни тих деветоро да отрпи. Председница скупштине прети да ће опозиционе депутате послати на „[друштвено користан рад](#)“ – као да смо у каквој маоистичкој култур-револуцији. Да ствар буде грђа, опозициони посланици на то реагују тако што [траже да председницу скупштине смени премијер](#) . Председник владе да смени председника скупштине?! Па ко у Србији коме одговара, скупштина влади или влада скупштини? Овакву карикатуру од парламентаризма ваљда нисмо имали још од [Домановићеве Страдије](#)

.

Живот са силецијом

Пише: Слободан Антонић
петак, 24 април 2015 10:39

